निकृत्तबाहवो राजन् निपेतुर्धरणीतले। पुनर्द्वशशताश्चान्ये शतसाहस्रिणस्तथा।
सोपलैर्व्वाहुभिश्छिन्नैः पेतुरप्राप्य सात्यकिं। पाषाणयोधिनः शूरान् पतमानानवस्थितान्। ४८४५
न्यवधीद्बहुसाहस्रांस्तदद्भुतमिवाभवत्। ततः पुनस्तु सम्भूय तेऽस्मद्दृष्टिं समन्ततः।
अयोहस्ताः शूलहस्ता दरदास्तङ्गणाः खशाः। लम्पाकाश्च पुलिन्दाश्च चिचिपुस्तांश्च सात्यकिः।
नाराचैः प्रतिचिच्छेद प्रतिपत्तिविशारदः। अद्रीणां भिद्यमानानामन्तरीक्षे शितैः शरैः।
शब्देन प्राद्रवन् सङ्ख्ये रथाश्वगजपत्तयः। अश्मचूर्णैरवाकीर्णा मनुष्या गजवाजिनः।
नाशक्नुवन्नवस्थातुं भ्रमरैरिव दंशिताः। हतशिष्टाः सरुधिरा भिन्नमस्तकपिण्डिकाः। ४८५०
कुञ्जरा वर्ज्जयामासुर्युयुधानरथं तदा। ततः शब्दः समभवत् तव सैन्यस्य मारिष।
माधवेनार्द्यमानस्य सागरस्येव पर्व्वणि। तं शब्दं तुमुलं श्रुत्वा द्रोणो यन्तारमब्रवीत्।
एष सूत रणे क्रुद्धः सात्वतानां महारथः। दारयन् बहुधा सैन्यं रणे चरति कालवत्।
यत्रैष शब्दस्तुमुलस्तत्र सूत रथं नय। पाषाणयोधिभिर्न्नूनं युयुधानः समागतः।
तथाहि रथिनः सर्व्वे द्रियन्ते विद्रुतैर्हयैः। विशस्त्रकवचा रुग्णास्तत्र तत्र पतन्ति च। ४८५५
न शक्नुवन्ति यन्तारः संयन्तुं तुमुले हयान्। इत्येतद्वचनं श्रुत्वा भारद्वाजस्य सारथिः।
प्रत्युवाच ततो द्रोणं सर्व्वशस्त्रभृतांवरं। सैन्यं द्रवति चायुयुग्मन् कौरवेयं समन्ततः।
पश्य योधान्रणे भग्नान् धावतो वै समन्ततः। इमे च संहताः शूरा पाञ्चालाः पाण्डवैः सह।
त्वामेव हि जिघांसन्त आद्रवन्ति समन्ततः। अत्र कार्य्यं समाधत्स्व प्राप्तकालमरिन्दम।
स्थाने वा गमने वापि दूरं यातश्च सात्यकिः। तथैवं वदतस्तस्य भारद्वाजस्य मारिष। ४८६०
प्रत्यदृश्यत शैनेयो निघ्नन् बहुविधान्रथान्। ते वध्यमानाः समरे युयुधानेन तावकाः।
युयुधानरथं त्यक्त्वा द्रोणानीकाय दुद्रुवुः। यैस्तु दुःशासनः सार्द्धं रथैः पूर्व्वं न्यवर्त्तत।
ते भीतास्त्वभ्यधावन्त सर्व्वे द्रोणरथम्प्रति।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि जयद्रथबधपर्व्वणि सात्यकिप्रवेशे एकविंशत्यधिकशततोऽध्यायः॥ १२१॥
॥ सञ्जय उवाच॥ दुःशासनरथं दृष्ट्वा समीपे पर्य्यवस्थितं। भारद्वाजस्ततो वाक्यं दुःशासनमथाब्रवीत्।
दुःशासन रथाः सर्व्वे कस्माच्चैते प्रविद्रुताः। कच्चित्क्षेमन्तु नृपतेः कच्चिज्जीवति सैन्धवः। ४८६५
राजपुत्रो भवानत्र राजभ्राता महारथः। किमर्थं द्रवते युद्धे यौवराज्यमवाप्नुहि।
दासी जितासि द्यूते त्वं यथाकामचरी भव। वाससां वाहिका राज्ञो भ्रातुर्ज्येष्ठस्य मे भव।
न सन्ति पतयः सर्व्वे तेऽद्य षण्डतिलैः समाः। दुःशासनैवं कस्मात्त्वं पूर्व्वमुक्त्वा पलायसे।
स्वयं वैरं महत्कृत्वा पाञ्चालैः पाण्डवैः सह। एकं सात्यकिमासाद्य कथं भीतोऽसि संयुगे।
न जानीषे पुरा त्वन्तु गृहन्नचान् दुरोदरे। शरा ह्येते भविष्यन्ति दारुणाशीविषोपमाः। ४८७०
अप्रियाणां हि वचसां पाण्डवेषु विशेषतः। द्रौपद्याश्च परिक्लेशस्त्वन्मूलो ह्यभवत् पुरा।
क्व ते मानश्च दर्पश्च क्व ते वीर्य्यं क्व दर्प्पितं। आशीविषसमान् पार्थान् कोपयित्वा क्व यास्यसि।